

Sygn. akt V CSK 268/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko P. S.A. w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 657/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułował w formie pytania o dopuszczalność uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu na rzecz Skarbu Państwa, gdy urządzenia przesyłowe powstały w wykonaniu inwestycji państwowej na podstawie uchwały Prezydium Rządu z 4 października 1950 r. w sprawie rozbudowy Miasta T. (Mon. Pol. 1950 r. Nr 109, poz. 1372). Skarżący odwołał się przy tym do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68, i stwierdził, że istnieje potrzeba wyjaśnienia, czy tytuł do korzystania z gruntu przez przedsiębiorcę mający oparcie we wskazanej uchwale Prezydium Rządu z 4 października 1950 r. ma taką samą naturę jak rozważany w uchwale z 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13, co by oznaczało, że zajęcie nieruchomości na jego podstawie na cele posadowienia na niej urządzeń przesyłowych wyłącza możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności o treści służebności przesyłu.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego

z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Uchwała Prezydium Rządu z 4 października 1950 r. w sprawie rozbudowy Miasta T. (Mon. Pol. 1950 r. Nr 109, poz. 1372), która - w świetle poczynionych w sprawie ustaleń - miała być jedyną podstawą zajęcia nieruchomości wnioskodawcy pod budowę kolektorów w oczywisty sposób nie może być zestawiana z decyzjami administracyjnym, których dotyczy uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13. Decyzje te były bowiem aktami indywidualnymi, miały zatem konkretną podstawę faktyczną i oznaczonego imiennie adresata, zapadały w postępowaniu przewidującym środki zaskarżenia od nich, oraz - co w świetle rozważanych w sprawie problemów nie mniej istotne - wiązały się z możliwością uzyskania odszkodowania z uwagi na wywłaszczeniowy charakter. Nie ma podstaw do przypisania takich cech uchwale Prezydium Rządu z 4 października 1950 r.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

